

dighed“ (dens Stilling i Folkets Bevidsthed), har noksom vist sig i Spørgsmaalet om fraskiltes Vielse. Og det turde være meget tvivlsomt, om dette Forhold har været til Gavn for Staten selv. Det er derfor ubetinget ønskeligt, især for Folkekirken, at disse blandede Sager saa vidt som muligt skaffes ud af Verden (saaledes ogsaa ved Begravelser). Og dette vil for Ægteskabets Vedkommende ske ved Indførelse af det almindelige borgerlige Ægteskab, ti derved vil Staten aldeles bestemte (om end indirekte) udtale, at den kirkelige Vielse er noget Staten ganske uvedkommende, som derfor Folkekirken har Ret til at ordne og bestemme efter sine egne Grundsætninger.“

Den Adskillelse af det rent borgerlige og det rent kirkelige, der saaledes vil vindes ved Indførelsen af det almindelige borgerlige Ægteskab, har Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet ønsket klart udtrykt i Lovforslaget, dels ved dettes formelle Ordning — hvorefter alle de den kirkelige Indvielse af Ægteskabet vedrørende Bestemmelser ere samlede i et særligt Afsnit, jfr. Lovforslagets Afsnit V (§§ 16—22) — dels gennem en udtrykkelig Udtalelse i selve Loven, jfr. Forslagets § 16.

Naar det ved Loven klart og tydeligt slaas fast, at Ægteskabet som borgerligt, juridisk Forhold fuldgyldigt er indgaaet ved den borgerlige Akt og kun ved denne, og naar dette fuldt ud anerkendes fra Kirkens Side, maa alt, hvad Staten har at fordrø paa dette Omraade, siges at være opfyldt, og den maa da ogsaa kunne overlade til Kirken at ordne det fra dens Standpunkt videre fornødne med Hensyn til en efterfølgende kirkelig Indvielse som Indledning af det ægteskabelige Livsfællesskab for Kirkens Medlemmer. I andre Lovgivninger, der indføre almindeligt borgerligt Ægteskab, er dette ogsaa udtrykkelig anerkendt. Den tyske Rigslov angaaende Ægteskabsstiftelse m. m. af 6. Februar 1875, der indfører almindeligt borgerligt Ægteskab i det tyske Rige, indeholder saaledes i sin § 82 en Bestemmelse herom, der uforandret er gaaet over i den tyske borgerlige Lovbog af 18. August 1896 § 1588, og som i al sin Korthed lyder saaledes: De kirkelige Forpligtelser i Henseende til Ægteskab berøres ikke af denne Lovs (dette Afsnits) Regler. Det er denne samme Hovedregel, man i nærværende Lovforslag har ment at burde slaas fast ved Bestemmelsen i § 16, 1ste Stykke, ikke blot for Folkekirkens, men

ogsaa for de øvrige her i Landet anerkendte Trossamfunds Vedkommende, samtidig med, at man saavel i denne Paragraf som i § 17 dog skarpt har betonet, at Kirken i sine Krav og i Udøvelsen af sine Rettigheder maa holde sig nøje inden for Lovens øvrige Bestemmelser, hvorefter et retsgyldigt Ægteskab kun kan indgaaes paa den i Loven foreskrevne Maade, og der til et retsgyldigt Ægteskab kun kan fordres, at det indgaaes overensstemmende med Lovens foranstaaende Regler. Ethvert Spørgsmaal om, hvorledes herefter den kirkelige Indvielses Stilling skal være i Kirkens Liv, har man derimod som et rent indre kirkeligt Spørgsmaal holdt uden for Loven, og naar man for Folkekirkens Vedkommende ikke har ment at kunne indskrænke sig til Bestemmelserne i §§ 16 og 17, men hertil har føjet en Række Bestemmelser angaaende, hvilken Præst den kirkelige Indvielse tilkommer, hvorledes der skal forholdes, naar en Præst af religiøse Grunde ikke mener at kunne foretage en kirkelig Indvielse, hvorledes der fremtidig skal forholdes med Offer for kirkelig Indvielse osv., er Grunden hertil den, at disse Spørgsmaal ikke udelukkende vedrøre Kirkens indre, men ogsaa dens ydre Orden, hvilket det, i alt Fald saa længe Kirken ikke har sin egen Forfatning, maa tilkomme Staten at drage de almindelige Grænser for.

Endnu skal allerede paa dette Sted fremdrages et enkelt Punkt i Lovforslaget, som Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Overensstemmelse med Biskopperne af særlige kirkelige Grunde lægger Vægt paa.

Man tør gaa ud fra, at Kirken ogsaa efter det almindelige borgerlige Ægteskabs Indførelse vil anse det for sin Opgave at værne om og opretholde Ægteskabets Helighed som en guddommelig Indstiftelse af fundamental Betydning for det hele menneskelige Samfundsliv, og at den derfor fra sin Side vil hævde det som det retmæssige for sine Medlemmer at modtage Kirkens Indvielse af det indgaaede Ægteskab, forinden de begynde det ægteskabelige Samliv — en Ret, der tilkommer dem, og en Pligt, der paahviler dem, om end dens Opfyldelse ikke vil kunne fremtvinges eller af Kirken vil kunne ønskes fremtvingen ved ydre Midler. Det vil derfor blive det kirkeligt normale, at ogsaa det borgerligt indgaaede Ægteskab faar sin Indvielse gennem Guds Ord og Bøn, og selv om Staten nu gaar bort fra at anerkende dette som en retslig Pligt, uden hvis Opfyldelse